

A finder of a lost object; – מוצא אבידה לאו כיון דאייאש מרה מינה כולי –
is it not that since the owner despairs recovering it, etc.

OVERVIEW

queried whether יאוש is קונה by גזילה מדאורייתא. The question is whether we can compare יאוש of גזילה to יאוש of אבידה. It is evident from this גמרא that יאוש by אבידה is מדאורייתא (before he found it). It belongs to the finder if the owner is מייאש. קונה מדאורייתא יאוש באבידה. The origin of this ruling that תוספות will discuss.

אומר רבינו יצחק דנפקא לן דיאוש קונה באבידה -

The ר"י says that we derive the rule that יאוש acquires the lost object for the finder -

מהא דאמר באלו מציאות (בבא מציעא דף כז, א ושם) -

From that which the משנה states in מציאות פ"ק concerning the פסוק of¹ וכן תעשה -

מה שמלה מיוחדת שיש לה סימנין² ויש לה תובעים³ -

Just as a garment is unique that it has identifying markers and it has claimants -
פירוש⁴ על ידי שיש לה סימנין יש לה תובעים -

The explanation of the term 'יש לה תובעים' is, since it has סימנין, it inevitably has תובעים -

שאין הבעלים מתייאשין כיון שיש בהם סימן -

for the owners do not despair, since the garments have a סימן on them. They will pursue to retrieve their garment. We see from this משנה that only if the item has תובעים is there a חיוב הכרזה; however if there is no תובעין (for there is no סימנין) there is no חיוב הכרזה; the finder may keep them. This proves that when there is no תובעין, for the owner is מתייאש (since there is no סימנין); the finder acquires the item for himself. This proves that מדאורייתא יאוש קונה באבידה.

פירוש"י cites and rejects תוספות:

ולא כמו שפירש הקונטרס שם⁵ שיש לה תובעין שאינה של הפקר -

And הפקר רש"י does not mean as י"ש לה תובעין explained there, that it is not הפקר (and

¹ דברים (תצא) כב, ב. The פסוק mentions a שמלה among the various items (שור חמור שה) that should be returned by the finder to the owner. The משנה there explains what the term שמלה teaches us.

² A שמלה (usually) has סימנין (especially in Talmudic times, when clothes were made individually [at home]).

³ The משנה concludes; so too by anything that has סימנין and תובעים, there is a חיוב להכריז.

⁴ The term פירוש is used to indicate that the interpretation is not as it would seem to be. According to תוספות it appears that יש לה סימנין ויש לה תובעין are one and the same qualification; however the simple meaning of the משנה is that they are two separate requirements.

⁵ וכל שמלה יש לה בעלים תובעין אותה שלא נעשית אלא בידי אדם ולא באת מן ההפקר רש"י. בב"מ בד"ה למה יצאתה. נח"מ וחי' ר"נ. למעוטי מידי דידעינן ביה דמייאש רש"י ד"ה אף כל שיש לו תובעין. See the following.

- (continues to explain) רש"י

דשמלה דבר הנעשה בידי אדם הוא -

For a שמלה is an object that is man made (and is therefore [presumably] not הפקר). This concludes פרש"י there.⁶

⁷פירוש rejects this תוספות

דהא למה לי קרא להכי פשיטא דשל הפקר פטור דלמי ישיב -

For why do I need a פסוק for this; it is obvious that for an article of הפקר, one is פטור from announcing it, for to whom will he return it?!

תוספות asks:

וקשה לרבינו תם⁸ למאן דאמר⁹ סימנין לאו דאורייתא -

And the ר"ת has a difficulty (with the פירוש ר"י); **according to the one who maintains that the proof of סימנין is not acceptable** מן התורה; it is insufficient proof.

The acceptance of סימנין as proof is merely a תקנת חכמים -

אם כן בין בדבר שיש בו סימן בין בדבר שאין בו סימן -

If this is indeed so (that סימנין לאו דאורייתא) **then whether the article has a סימן or whether the article has no סימן; in either case -**

אין מחזיר לבעלים מן התורה אלא על ידי עדים¹⁰ -

According to תורה law we do not return any article to the owners, unless they produce עדים that the article is theirs.

ואי מתייבא מדבר שאין בו סימן¹¹ כך מתייבא מדבר שיש בו סימן -

And if we assume that the owner is מתייבא from something which has no סימן, he will equally be מתייבא from something that has a סימן -

דזה וזה אין מחזיר לבעלים אלא על ידי עדים¹² ואם כן לא יחזיר אבידה לעולם¹³ -

⁶ According to יאוש קונה that משנה means that it is not הפקר, there is no proof from the משנה that יאוש קונה. The reason there is no חוב הכרזה if חוב הכרזה ואין לה תובעין is because there is no point in the הכרזה. If אין לה סימן he will not be able to identify it and if it is הפקר there is no one to return it to. However according to the ר"י, the reason there is no חוב הכרזה is because חוב הכרזה אין לה תובעין (the fact that אין לה סימן is [merely] the cause why אין לה תובעין). This proves that יאוש קונה ודו"ק.

⁷ According to רש"י when the משנה states שיש לה תובעין it is excluding an object of הפקר from the requirement of announcing it in order to find its owner.

⁸ The ר"ת maintains that the word שמלה teaches us that by an article with סימנין (which therefore has תובעים) you are חייב להכריז. However, an article without סימנין you are not חייב להכריז (for it has no תובעים).

⁹ The גמרא there queries whether סימנין are דאורייתא or not. One of the differences would be whether we may return a גט אשה (to the שליח who is bringing it) with a סימן. If דאורייתא לאו סימנין we will not return it to the שליח. If we assume דאורייתא לאו סימנין the lost article is announced and the claimant receives it [only] if he can bring עדים that it is his.

¹⁰ The עדים testify that they recognize עין בטביעת עין that this article belongs to the claimant.

¹¹ He has no hope of retrieving it since he has no סימן by which to identify it. This is what the משנה means when it states אין לה סימנין ואין לה תובעין.

For in either case (whether or not there is a סימן) it is not returned to the owners unless there are עדים, and if that is so (that he is always מתייאש), then no lost article should ever be returned. תוספות asks that whether or not there are סימנים the prospect of יאוש is the same. He is either always מתייאש if he has no עדים; or he is never מתייאש if he has עדים. What does שמלה teach us?!

answers: תוספות

ותירץ דאף על גב דסימן לאו דאורייתא ואין מחזיר כי אם בעדים -

And the ר"ת answered; that even though a סימן is not valid and articles are not returned unless there are עדים -

מכל מקום אין מתייאש מדבר שיש בו סימן¹⁴ -

Nevertheless a person is not מתייאש if the article has a סימן -

ששואל לבני אדם ראיתם טלית שלי שאבדתי שהיה בו כך וכך סימני¹⁵ -

For he asks people 'did you see my טלית which I lost that had these and these סימנים' -

אבל כשאין בה סימנים מתייאש שאין יודע מה לשאול ואין סבור למצוא עדים לעולם -

However, if there are no סימנים then he is מתייאש for he does not know what to ask and he cannot imagine that he will ever find עדים.

asks: תוספות

ואם תאמר אם כן¹⁶ מה דוחק לשנויי התם¹⁷ -

And if you will say; if the aforementioned is indeed so, then why did the גמרא there force itself to answer, that -

למאן דאמר סימנים לאו דאורייתא סימנים כדי נסבא -

according to the משנה, מ"ד סימנים לאו דאורייתא, the mentions for naught (there is no purpose in mentioning סימנים since דאורייתא -

הא איכא למימר דלא נקט סימן אלא לומר דעל ידי כך יש לה תובעין¹⁸ -

¹² there is no advantage if the article has סימנים (for the סימנים are useless); we return an אבידה only through תובעין. How can שמלה teach us that an article with סימנים has תובעין?! Just as an article without סימנים has no תובעין, similarly an article with סימנים also has no תובעין.

¹³ We cannot claim that there is always a חיוב הכרזה (even if סימנים) for the person is not מתייאש, since he may have עדים; for if so, we do not need the פסוק of שמלה. See מהרש"א.

¹⁴ He is not מתייאש even if he is not certain that he has עדים.

¹⁵ He does not despair, for if he can identify the lost article with סימנים he may find עדים who will testify that it is his. חיוב הכרזה is a חיוב הכרזה.

¹⁶ The סימנים are the cause that he should not be מתייאש and it will be considered as תובעין.

¹⁷ The גמרא there asked according to the משנה, מ"ד סימנים לאו דאורייתא, how can the משנה state that the word שמלה teaches us that the lost article requires סימנים, when there is no such concept as התורה.

¹⁸ Even if סימנים is דאורייתא; the חיוב הכרזה is only if there is סימנים; for otherwise he will be מתייאש.

but we can answer that he only mentions סימנין in the משנה in order to tell us that through the סימנין it will have תובעין (as the ר"ת just finished explaining).

answers: תוספות

ויש לומר דאי לאו דסימנין דאורייתא לא היה לו כלל להזכירם -

And one can say; that if סימנין are not דאורייתא the משנה should not have mentioned them at all -

ולא הוה ליה למימר טפי אלא מה שמלה מיוחדת שיש לה תובעים -

And the משנה should not have said anything extra, it should only have said 'just as a שמלה is unique that it has תובעים (and not סימנין)

וממילא ידעין דמשום סימנים הוא:

And it would be self-understood that the reason it has תובעים is on account of the סימנים (for if there is no סימנים the owner is מתייאש).

SUMMARY

We derive that יואש קונה (by אבידה) from the משנה of שמלה which states that the חיוב is only if there are תובעין; otherwise if there are no תובעין, on account of יואש, the finder acquires it. According to the ד"מ סימנין לאו דאורייתא, nevertheless there is no יואש if there are סימנין.

THINKING IT OVER

According to the ר"י [if we maintain דאורייתא סימנין], what is the main לימוד from שמלה; that it requires סימנין, or that it requires תובעין (or both)?